

# זיהום האוויר בהסתדרות



למצוא את המסמכים הרישמיים של שותפויות וואדו של רכטר-אורן ואילו מבקר-ההסתדרות, בראש המנ"ן נון שלו, לא מצא את העדויות והמסמכים המרשימים בעצמו וגם לא אמת את המסמכים שהומצאו לו ע"י מזהם האוויר ההסתדרותי.

ירוחם משל התחבא מאחורי ראש לשכתו, ששלח כל מיני מכתבי-תשובה מתמקקים. חזרתי ושלחתי את העתקי מכתבי תשובות המזכיר הכללי אל המזכיר החדש של חברת-העובדים, החבר אפרים ריינר, ידידי משכבר הימים — אין תשובה.

אחרי מילחמת יום-הכיפורים דרש העם את ראשו של משה דיין. יצחק בן-אהרון היה אחד מראשי הדור-שיש דין צדק, חקירה, תוצאות, מסקנות. הוא צדק. משה דיין טען כי אין לו אחריות מקצועית על פעולות ומחדלי צה"ל, למרות שהיה שר הבטחון — האם יטען יצחק בן-אהרון טענות דומות, בעת שיובא לדין על מעשיו ומחדליו שלו בעת שכיהן כנביא הזעם (ונגד הזיהום) של ההסתדרות הכללית ומעמד הפועלים?

יצחק בן-אהרון הוא הנאשם מספר אחד בגליון האישים שיש להגיש נגד ההנהגה הממונה — או הנבחרת כביכול — של ההסתדרות ושלוחותיה: בחירתו הוותיקה בהפרדת תפקיד המזכיר-הכללי מתפקיד מזכיר חברת-העובדים. זה היה התנאי-בלעדי עבור ראש מפא"י-דאז השר פנחס ספיר המנוח.

יצחק בן-אהרון ישבע שבועת שקר, אם יאמר במשפטו שלא ידע מדוע נתבע להסכים — והסכים — להפריד את תפקיד המזכיר (ההסתדרות) מתפקיד המזכיר (חברת-העובדים).

ראשי מפ"ם וראשי חטיבות אחרות העבודה ורפ"י בהסתדרות שותפים לפשע, ממש כשם שבן-אהרון הוא הנאשם הראשון — גם הם ידעו שאשר ידלן מונה ("נבחר") לתפקיד מזכיר חברת-העובדים כדי שהמפתח של הקופה ישאר בידי יציגו של הכליכוכ פנחס ספיר, שהעביר את שרביט המלכוד עם מפתח הקופה לנציגו הכליכוכ, עלי אדמות, יהושע רבינוביץ.



אנחנו, חברי ואנוכי, המשכנו לזהם את האוויר בהסתדרות גם בשנת 1973. מן העתון נודע לנו על מינויו של החבר אשר ידלן לתפקיד יו"ר מרכז קופת-חולים. באותה עת כבר לא היה ידלן, בשבילנו, דמות מן העתונות והראדיו. אשר ידלן, מזכיר חברת-העובדים, היה בשבילנו — ובשביל חברים רבים אחרים של הוועד-הפועל — המזכיר שהשחץ של חברת-העובדים, שהיה יושב על בימת הוועד המרכזת בעת ישיבות הוועד-הפועל, קורא בעתון בעת הישיבה, מפריע בקול רם לדברי המשתתפים בוויכוח, מסתכסך בגלוי ולעני האולם כולו עם המזכיר הכללי של ההסתדרות.

היה זה אשר ידלן שכרת ברית, "התאום" עם התי אחרות בעלי-התעשייה, עם לשכת התיאום של המעסיקים, עם נציגי המעסיקים והמעבידים, עם משדד-האוצר, עם הבנקים, עם המשמלה — נגד האינטרסים של חברי ההסתדרות, שהחברת העובדים שלהם הופקדה בחבר הכליכוכ ונותקה מהמזכיר הכללי והוועדה המרכזת של הארגון הגדול ביותר במדינת-ישראל.

פנינו לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב וביקשנו להריצא צר-מיניעה, שיאסור על כניסתו של אשר ידלן לתפקיד יו"ר מרכז קופת-חולים. בעת שהגשנו בקשה זו, בביתו של השופט אליהו מני, במוצאי שבת של קיץ 1972, קיננה בליבנו ההרגשה, שבאה לכלל ביטוי בתהיירים שאורי אבנרי ואנוכי הגשנו בשבועה לתיק בית-המשפט, שידלן נשלח לקופת-חולים (תפקיד שחברת לכאורה פחות בערכו מתפקיד המזכיר הכללי של חברת העובדים) לא כדי להבריא את חולים המנויים ב"קופה" אלא להשתמש בקופה עצמה כאמצעי נוסף למימון מפלגת העבודה ושלוחותיה, כקרה-הברזל של אלה, שההשגחה העליונה (ספיר-רבינוביץ-בן-אהרון-זון) הפקידה אותם לשמור על האוויר הנקי של ההסתדרות, המדינה ומימסדיה.

תוך כדי הביורר המשפטי של בקשתנו, נודע לנו כי הקואליציה הקדושה של המערך-גח"ל (חברי גח"ל מיוצגים במרכז קופת-חולים למרות שלא שותפו בוועדה המרכזת של ההסתדרות) שינתה את תקנות "הקופה" כדי למנוע את אישום מחדש של הוועדה, הוועד המפקח והמרכז. מתוך קריאה ב"הארץ" (מאמרו של אמנון ברזילי, "איך נולדה השיטה" מראשון בנובמבר ש.ז.) נודע לי לראשונה, כי אחרי שביט המשפט המחוזי (השופט דבורין) פסל את הישטה הפסולה של שינוי תקנות הקופה וציווה על הרחבת המוסדות מחדש פי תוצאות הבחירות להסתדרות בשנת 1969, כינס אשר ידלן ועדת "מחסימים" ובה שיכנון (וביצע) את ההשתלטות המוחלטת שלו (ושל שלוחיו) על קופת-חולים, כדי שיוכל לרושש ולבזו את הקופה החולה לטובת מפלגתו ושותפיה לשלטון.

כל זה היה ידוע כמובן לוועדה המרכזת של ההסתדרות. צדיק-מפ"ם, החבר אהרון אפרת, היה יו"ר המרכז לשרותי רווחה של ההסתדרות ובתפקידו זה היה ממונה על קופת-חולים. חבריו למפלגה היו שותפים לכל פעולותיו ומעשיו של אשר ידלן ועכשיו הם בוודאי תובעים

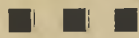
"החבר מסיס בא לזהם את האוויר בהסתדרות", אמר החבר יצחק בן-אהרון, בעת שסיימתי את דברי, כחבר הוועד הפועל, בישיבה הראשונה אחרי בחירתי לתפקיד זה.

החבר יצחק בן-אהרון היה המזכיר הכללי של ההסתדרות והחבר מסיס, אנוכי, היה נציגה הנבחר של סיעת-מיעוט, שצברה 1.4 אחוזים מהקולות לוועידת ההסתדרות בשנת 1969.

זעמו של המזכיר הכללי פרץ, מפיו של האוראקול מגבעתיים, שעה שהקשיב לדברי בנושא מימון המפלגות ההסתדרותיות. אמרתי, שמפלגות המיעוט מהליכוד ועד רק"ח תקבלנה את ההקצבה המוקצבת להן בעוד שהמפלגות המיוצגות בוועד המרכזת — העבודה, מפ"ם, הליברלים העצמאיים והפיקציה המפא"ית של העובד הדתי — תקבלנה גם את ההקצבה השוטפת, בהתאם למשקלן האלקטוראלי ונוסף על כך תקבלנה מלוינים של ל"י בצורת משרדים, טלפונים, משרות והוצאות שוטפות של אלפי הפקידים המפלגתיים, שישובו במנגנוני ההסתדרות, חברת-העובדים, קופת-חולים, "הפועל", מועצת-הפעולות והנוער-העובד.

מאותה עת, בשנת 1972 התחלתי, "לזהם" את האוויר בהסתדרות עד לפרישתי מהוועד-הפועל, בחורף 1974, המשכתי לעבור עבירות חמורות על חוק-כנופיץ נוסח-בן-אהרון: הבאתי, כהצעות לסדר-היום, בזו אחר זו, את פרשת השימוש הבלתי ציבורי בכספי ההסתדרות לבנין בתי-פאר במסגרת, "שיכון עובדים", הביזבוז "ראוותני של קופת-חולים השקועה בחובות וגרעונות עד צוואר, המעורבות הבלתי דרושה לחברי ההסתדרות של חברת העובדים" במאות אלפי חברות-ענק שלחברי ההסתדרות אין כל טובת הנאה מה"בעלות" עליהן.

דרשתי לקבל, כחבר הנהלת חברת-העובדים, את המאזנים והדינים והחשבונות הכספיים של "החברה" ושל החברות שהיא מחזיקה בבעלותן ובהנהלתן. תבעתי, כחבר, "הוועד המפקח" של קופת-חולים, לקבל את רשימת החובות וסעיפי הכיסוי של הקופה. בעשרות ההצעות לסדר היום, התלוות למבקר ההסתדרות, הביורוקר בוועדת הביקורת המרכזית, הפניו לבתי-המשפט המחוזיים, היתה התשובה אחידה: "אין כל בסיס לתלונה, לתביעה, לביורר, להצעה, לבקשה..." המשיב, היה תמיד המזכיר-הכללי של ההסתדרות, החבר יצחק בן-אהרון.



עכשיו, יושב החבר אשר ידלן במעצר חקירה. החבר צבי רכטר, שנחקר במשטרה, מועסק כיועץ ומפקח של קופת-חולים, כשתיקו נסגר/לא נפתח. המשטרה ומוסדות הביקורת של ההסתדרות חוקרות בפרשיות, "שיכון עובדים" ואת החבר אברהם עופר. אפילו גיוס כללי למחלקת החקירות הכלכליות של המשטרה, של מאות אלפי רואי חשבון, עורכי דין וצבא של חוקרים ובלשים לא יביא לניקיון של אורוות הקולס ההסתדרותיות.

היכן החבר יצחק בן-אהרון? בפעם האחרונה כשעקבתי אחרי צאתו ובואו של הדיק מגבעתיים, קראתי בעתונות העברית כי ביקר בליסבון ופגש עם מנהיגים סוציאליסטיים של פורטוגאל. היכן החבר אהרון אפרת? החבר יהושע וושצ'ינה? החבר יהודה יודין? הרב מנחם הכהן? החבר אהרון הראל? החבר נתן ארמולניו? החבר רפאל בן שמחון? — כל אלה הם (אשר חלמתי) היה חברי הוועדה המרכזת, בעת שהחברים עשו ידלן, צבי רכטר, אברהם עופר (עם הרבה אחרים) עשו כבתוך שלהם בקופת-חולים, ב"הפועל", בחברת העובדים, ב"סולל-בינה" ובמאות אלפי חברות והמפעי לים ההסתדרותיים האחרים. כל אלה היו חברי הוועדה המרכזת והצביעו יחד עם סיעותיהם, כעדר ממושעם שחבאתי כדי לדון במבול השחיתות, אי השדרים העדר המסמכים, הדו"חות והחשבונים למתרחש באימפריה הענקית של העובדים השכירים במדינת ישראל. שהאל הכליכוכ של מפלגת העבודה, שם את בן-אהרון וחבר מעיני להגן עליה מפני מוזמי האוויר, נוסח אלכס מסיס וסיעת העולם הזה כוח חדש.

בשנים 1972-3 הבאתי לידיעת מזכיר ההסתדרות ומבקר ההסתדרות כי החבר צבי רכטר ואתו אחד ממונהלי "סולל-בינה" בשם אורן, חברים ומנהלים בשר-רה ארוכה של חברות, שבעלי המניות שלהן הן חברות הרשומות בוואדו. לוטה לתלונותיו היו התקנים ריש-מיים ומצולמים מגוגי רשמי-החברות בירושלים אצל משרד-המשפטים. בכל פעם ענה לי החבר יצחק בן-אהרון, או מבקר ההסתדרות החבר שלמה שטנגר, בשמו של הנביא מגבעתיים, כי "אין כל בסיס" או "אין כל הצדקה" או "אין כל ביסוס" לתלונותי.

כנחשמה פרשת הטורות הכפולים של רכטר — רוזנבוים ואחרי שהובר ש"סולל-בינה", רכטר וואדו הם שמות נרדפים — כתבתי שוב למזכיר החדש של ההסתדרות, ירוחם משל, ושאלתי אותו האם להגיע הזמן לחקור את מבקר-ההסתדרות בכבודו ובעצמו, או פשוט לפטרו — קודם כל — בגלל חוסר מיומנות מקצועית. כיצד יתכן, כתבתי, שחבר מן השורה של הוועד-הפועל, ללא מנגנון חקירות ואמצעים, יכול היה

את חלקם (למפלגה, לא לכיסיהם הפרטיים חס ושלום) מתוך כל העיסקות והסכומים שלא ידעו עליהן מלבד תחילה.

צדיק אחר, מי שהיו לו זכויות רבות במאבק המזוין של יהודי פולין, הפארטיזן סטיפן גראייק, ידע לעמוד איתן ובקומה זקופה נגד המתנכלים לעם היהודי, כשאלה היו מזויינים בטנקים, במכונות יריה, בגסטאפו ובתאי גזאים — קומתו של הלוחם ללא חת, שחה ונפלה, בפני מזימותיו האפלות של היו"ר. הצנחן לשעי בר, שצנח לקווי האויב במלחמת העולם השנייה, יואל פלגי — ראש המשק של קופת חולים, נאלם דום. למי הם רוצים לספר שלא ידעו, שלא ראו, שלא שמעו — אם אמנם כך היה, הרי בוודאי ובוודאי שיש לפטר את כולם, להעביר את רובם לפנסיה מוקדמת ואת חלקם יש להעמיד לחקירה יסודית וכנראה גם למשפט, בתום החקירה.



אבירי האוויר הצח של ההסתדרות הכללית ידעו מלכתחילה כי מוטב להם שלא נשבו במחיצתם הטהורה והזכה רק בעקבות החלטתם של בתי המשפט הממלכתיים הורשינו להיכנס לדלת אמותיהם של הנביאים מגבעתיים (בן-אהרון) ועין-השופט (אהרון אפרת) ולתפוס את מקומותיו בקודש-הקודשים של הנציגות הנבחרת של מעמד הפועלים השכירים של מדינת ישראל. מה שמצאנו בהסתדרות הפחיד אפילו אותנו עצמנו. הייתי חבר ההסתדרות מגיל 18, חניכה של תנועה חלוי צית (השומר-הצעיר) חבר קיבוץ, חניל במסגרת, הפרחת שממות" (חוות הגדנ"ע באר-אורה) — אף פעם לא תארתי לעצמי, עד כמה מופקר העובד השכיר, חבר ההסתדרות, לשרירות ליבם של עסקנים מפלגתיים, מושחתים וקהי-חוששים, עד שסיימתי את נאומי הראשון בוועד-הפועל וחזרתי לכסאי, כשהמזכיר-הכללי שולח מאחורי את אמירתו המפורסמת: "שמענו את החבר מסיס, שבא לזהם את האוויר בהסתדרות..."

חברי ההסתדרות הרוצים שארגונם ייצג אותם בנושאים הפשוטים והחיוניים של הגנת רמת חייהם, רווחתם בחוזה ובעתיד, קרנות הפנסיה שלהם ותנאי עבודתם במקומות עבודתם — צריכים לעשות הכל כדי שקופת-חולים תעלה ותולאם במסגרת שרות רפואי ממלכתי כללי וכולל וכדי שחברת-העובדים (שאניה "חברה" אלא אגודה עותמנית בעלת מניות וחוקה במאות אלפי חברות שונות) תהווה את רכוש האדיר ותחלק את מניותיה לכל חברי ההסתדרות, במסגרת של רי-ארגון מיידי.

כדי לטהר את האוויר בהסתדרות, יש להקים וועדת חקירה משפטית, עם מנגנון חקירה ומנגנון לבניית עדויות פומביות וסודיות, כדי שוועדה כזו תביא את מסקנותיה — בתום חקירה ארוכה יסודית וממושכת, בפני כלל חברי ההסתדרות ואת מימצאיה תמסור למנגנון התביעה הכללית המשטרה.

מי שהיה חבר בוועדה המרכזת של בן-אהרון — ידלן, אינו ראוי שייצג יותר את חברי ההסתדרות-כלל חברי הוועדה המרכזת, בחוזה ובעבר, צריכים להתפטר או להיות מופוטרים מכל תפקידהם הצביריים, עד לסיום החקירה. מי שהוא היום חבר כנסת או שר — צריך להתרחק ולחיות מרוחק מתפקידו עד למסקנות המוסמכות של חקירה כזו.

אשר ידלן, צבי רכטר, אברהם עופר וכל מי שהחקי"רה הנוכחית, עוסקת בו, ימצאו אשמים או זכאים בפני בתי דין מוסמכים — לכל אלה אין כל קשר, כיום, עם התפקיד הקשה המוטל על חברי ההסתדרות: טיהור האוויר בה וחיסול מקורות הזיהום של המשק והארגון ההסתדרותי.

אלכס מסיס, ניו-יורק